

Regionale klachtencommissie Wvggz West- en Midden- Brabant

Correspondentie per adres:

Postbus 770

5000 AT Tilburg

regionaleklachtencommissiewvggz@ggzbreburg.nl

BESLISSING

Ex artikel 10.11 van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg

inzake

de heer [klager]

tegen:

Zorgaanbieder GGz Breburg

zaaknummer RKC20-xxx

^^

Algemeen:

De commissie ingevolge de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg (Wvggz), heeft in overeenstemming met haar reglement ex. artikel 10.4 lid 2 Wvggz, de klacht van de heer [klager] d.d. [datum] 2020 behandeld en daaromtrent een beslissing genomen.

De beslissing van de commissie april 2020 behelsde een gedeeltelijke gegrondverklaring van de klacht.

De heer [klager] heeft in zijn klaagschrift tevens verzocht om toekenning van een schadevergoeding ten laste van zorgaanbieder.

Ontvankelijkheid:

Klager is als cliënt van aangesloten zorgaanbieder GGz Breburg, klachtgerechtigd en zijn verzoek om schadevergoeding is ontvankelijk.

De overwegingen:

De heer [klager] heeft de commissie verzocht om hem een schadevergoeding toe te kennen van 1700 euro vanwege het niet voldoen naar de algemene wettelijke uitgangspunten, criteria voor en doelen van het toepassen van verplichte zorg **(I)** het ontbreken van een beslissing van de zorgverantwoordelijke of de cliënt in staat is tot een redelijke waardering van zijn belangen **(II)** en het niet- of niet tijdig ontvangen van de brieven geneesheer-directeur als bedoeld in artikel 8.9 lid 3 **(III)**.

Aangaande **(I)**: De gevraagde vergoeding voor het niet correct toepassen van wettelijke algemene uitgangspunten, criteria en doelen bij de besluiten tot verplichte zorg in de vorm van medicatie en beperking bewegingsvrijheid tot de IC, wordt door de commissie afgewezen omdat zij hier aangaande geen klachtwaardig optreden heeft vastgesteld.

Aangaande de procedurele en informatiegebreken die door klager naar voren worden gebracht in het kader van zijn verzoek om schadevergoeding, en door de commissie als gegrond zijn beoordeeld, heeft de commissie in haar uitspraak als volgt vastgesteld:

Aangaande (II): De commissie concludeert dat niet afdoende gebleken is dat de zorgverantwoordelijke voldaan heeft aan de verplichting om te beoordelen of klager in staat was tot redelijke waardering van zijn belangen als bedoeld in artikel 8.9 onder 4, en dit oordeel met datum en tijdstip in het dossier heeft genoteerd. Dit betreft de bestreden besluiten van [dag] februari, [dag] februari en [dag] maart.

Aangaande (III): De commissie is van oordeel dat er bij de besluitvorming en verlening van de verplichte zorg in het kader van de CM sprake is geweest van het niet of niet tijdig verstrekken van de brieven van de geneesheer directeur met bijsluiten van het schriftelijk besluit tot toepassen van verplichte zorg (ex. artikel 8.9. lid 2 en 3 Wvvgz); Dit betreft het bestreden besluit van [dag] maart 2020.

De commissie heeft hierover de zorgaanbieder gehoord conform artikel 10.11 onder 3 Wvvgz. Deze heeft zijn standpunt uiteen gezet in een schriftelijke reactie.

De zorgaanbieder heeft, naar samenvatting van de commissie, als volgt betoogd:

Wanneer er sprake is van een gegronde klacht volgt daarmee niet automatisch een grond voor schadevergoeding. Per individueel geval moet worden gezien óf schade is geleden. Bij het ontwikkelde forfaitaire stelsel dat tijdens klager wordt aangehaald, wordt er van uit gegaan dat het enkele feit dat er, in casu, sprake is van een vormverzuim dit direct moet leiden tot een schadevergoeding. Deze lezing is volgens het geldende juridisch kader van artikel 6:106 BW, onjuist. Klager heeft nagelaten te onderbouwen dát hij schade heeft geleden als gevolg van handelen of nalaten van de instelling, en daarnaast te onderbouwen waaruit die schade dan concreet zou bestaan. Nu het schadevergoedingsverzoek niet voldoende concreet gemotiveerd en onderbouwd moet het verzoek om vergoeding reeds om die reden worden afgewezen.

Tevens betoogt de zorgaanbieder dat zo al er sprake zou zijn van enige schade er geen causaal verband is tussen de gestelde geleden schade en het handelen van GGz Breburg.

De beperking in bewegingsvrijheid en het toedienen van medicatie hadden, los van het feit of de wilsbekwaamheid bepaald was, hoe dan ook plaatsgevonden. Indien cliënt of zijn eventuele vertegenwoordiger verzet hadden getoond, dan waren deze vormen van zorg verplicht toegepast. Indien zij hadden ingestemd, dan waren deze vormen van zorg vrijwillig toegepast. Met andere woorden, ook hier geldt dat het recht op een administratief correct proces van klager niet tot een andere uitkomst had geleid. Ook wanneer er geen vormverzuim had plaatsgevonden, waren deze gevolgen ingetreden.

Resumerend is er dus geen causaal verband tussen de gestelde geleden schade en het handelen van GGz Breburg waardoor het schadevergoedingsverzoek – op alle onderdelen – afgewezen dient te worden.

De zorgaanbieder concludeert aldus dat het schadevergoedingsverzoek – op alle onderdelen – afgewezen dient te worden.

De beoordeling.

De commissie overweegt dat de door de heer [klager] geclaimde schadevergoeding voor het niet tijdig verstrekken van de brief van de geneesheer directeur, een procedureel en informatieverzuim betreft. Klager heeft kennelijk daarmee een ander nadeel dan vermogensschade ervaren, omdat hij door het schenden van procedurele voorschriften omtrent beoordeling, registratie en informatie in onzekerheid heeft verkeerd of hij terecht en op correcte wijze aan verplichte zorg wordt onderworpen.

De eisen van 8.9 (waaronder de informatieplicht van de geneesheer directeur en het beoordelen en registreren van de wilsbekwaamheid) dienen namelijk om te beoordelen of aan de uitvoering van verplichte zorg een zorgvuldige voorbereiding vooraf is gegaan en in hoeverre het verlenen van verplichte zorg in overeenstemming is met de (voortgezette) CM of ZM, noodzakelijk is en voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit, doelmatigheid en veiligheid.

Gedurende de periode tussen de verleende verplichte zorg en de ontvangst van de schriftelijke motivering alsmede het wijzen op zijn klachtrecht is betrokkene onzeker hierover en het is aannemelijk dat betrokkene hierdoor nadeel lijdt, zeker als die periode (te) lang duurt. Dit nadeel uit zich in de vorm van spanning of frustratie en is op geld waardeerbaar.

Het beoordelen en vastleggen van de actuele wilsbekwaamheid dient mede ter bescherming van de autonomie van klager, zijn verzet tegen de aangekondigde concrete vorm van verplichte dient namelijk gerespecteerd te worden indien hij wilsbekwaam is en zich geen van de situaties genoemd in artikel 8.9 lid4 onder b, voordoet.

Het niet of niet tijdig voldoen aan de wettelijke eisen hierboven genoemd is daarom onzorgvuldig en geeft aanleiding om aan de betrokkene schadevergoeding toe te kennen.

De commissie concludeert tot toekenning van een schadevergoeding in billijkheid van 100 euro vanwege de te late uitreiking van de brief ex artikel 8.9 lid 3 Wvvgz en 100 euro vanwege het achterwege laten, althans het niet registreren van, het actueel oordeel over de wilsbekwaamheid van klager.

De beslissing:

De commissie kent aan klager een vergoeding toe van in totaal 200 euro (zegge tweehonderd euro) ten laste van zorgaanbieder.

Datum uitspraak : Tilburg, 27 april 2020

Datum verzending : Tilburg, 27 april 2020